

Només tres segons en l'espai blau il·luminat.

Tres, per buscar-se.

Dos, per trobar-se.

Un, per prémer fort les parpelles i, així i tot, veure's.

Només tres segons abans de l'impacte.

Després, blanc i soroll, soroll soroll soroll en l'espai blau il·luminat.

1.

A fora hi fa sol. Sol de febrer. Febrer a la ciutat de Buenos Aires.

En Nicolás està fent un examen: si l'aprova es queda a l'institut on va, el Carlos Pellegrini, l'institut on havien estudiat el seu avi i els seus pares, l'institut que comparteix amb la seva germana Sol. Si el suspèn, haurà de fer el curs que ve en una altra banda.

El suspèn.

En sortir de l'aula, assegut a terra davant de la porta, l'espera nerviós el seu amic Rodrigo.

—I?

—Tres.

—...

En Nicolás no plorarà, que és una criatura, potser?, però de ganes, n'hi sobren. Què passarà, ara? Com serà l'escena familiar? S'imagina moltes versions de les mateixes cares dels pares,

les mans que recorren les cares des del front fins a les mandíbules, el pare que es grata la barba o s'esbulla els cabells, la mare que cau a la cadira o es gira per preparar un te. També s'imagina la seva pròpia actitud, ja sense defenses, vençut sobre els colzes, deixat caure a sobre la taula, la cara tancada que sent el frec de la fusta al front.

Expulsat.

—M'acompanyes a casa? —li pregunta a en Rodrigo.

—Som-hi.

En Nicolás no plorarà, que és una criatura, potser?, però de ganes, n'hi sobren. Com serà la vida a partir d'ara? L'amistat d'en Rodrigo serà igual? Seguiran compartint les tardes de BMX, la recerca de nous vídeos de freestyle a YouTube, les sortides? Qui ocuparà el seu lloc a la classe del Pellegrini? Amb qui anirà de viatge de fi de curs? Es notarà que no hi és? Tanca el mòbil, no vol parlar amb ningú. Mira les rajoles i toca les parets. Els sorolls del carrer, la vorera estreta i les cares dels altres nois de l'institut són els mateixos de sempre. Aixeca els ulls i el cel creuat de cables i de núvols li bufa el serrell. L'aire va bé. El sol, també. No n'hi ha per a tant. Respira fondo i canvia de vorera.

—Hi anem caminant? —li pregunta en Rodrigo.

—Estàs de conya? Són quaranta carrers!

—I què? Va, si no tenim res a fer.

—D'acord.

—Vine, tombem per aquí. Anem a la botiga aquella de CD que et vull ensenyar.

En Nicolás no pensa plorar. Amb un amic així, no... O potser sí, amb un amic així. Es col·loca bé la motxilla i accelera el pas. Les llàgrimes li omplen els ulls i lluiten per sortir-ne. Hi ha mala llet i decepció. No és una criatura però potser plorarà. Deixa d'empassar saliva. Que sigui el que hagi de ser.

2.

En Rodrigo li passa el braç per les espatlles mentre caminen.
—Tenen uns CD increïbles. I et deixen escoltar-los. Conec el que hi treballa. És amic del meu germà.

En Rodrigo vol distreure en Nicolás però no aconsegueix que deixi de mirar les rajoles. L'abraça una mica més fort: li prem els dits a l'espatlla quan detecta les llàgrimes.

—Mira, què hi farem. Ens continuarem veient. Faràs el viatge de fi de curs amb nosaltres, és clar...

En Nicolás ha de tornar a casa i parlar amb els seus pares. Fa mesos que hi ha un pla traçat: si no aconsegueix aprovar les assignatures necessàries, aniria al mateix institut que en Leopoldo. També és un bon institut, ningú no el pot qüestionar per aquesta banda tan temuda que ha desaprofitat una oportunitat excel·lent de “triumfar a la vida”. L'institut d'en Leopoldo és el més prestigiós del barri.

En Leopoldo.

En Nicolás sacseja el cap i fa fora un somriure que pretenia instal·lar-se-li a la boca. En Leopoldo és el noi de l'altra banda de la paret, amb qui havien inventat un codi de copets a la

mitgera per avisar-se de quan havien de sortir, el que va deixar plorant el dia que els seus pares van decidir mudar-se. Encara ara li costa creure que l’hagi retrobat tan fàcilment. Posar un nom al web i au. Era allà, a YouTube, dalt d’una bicicleta, els ulls tapats per una gorra negra. Era ell? Es movia bé sobre la bici. A Instagram també hi era, els ulls tapats per una gorra blanca, a un missatge de distància. Sí, no podia ser ningú altre. El missatge va ser “Et recordes de mi?”. I sí, se’n recordava.

La caminada el cansa. Però tants carrers conversant amb el Rodrigo li donen forces.

Quan arriben a casa es fan entrepans de carn arrebossada. El seu amic menja i se’n va. No vol ser-hi quan arribi la família.

En Nicolás es queda sol, mirant el sostre des de la butaca. L’esclotxa gairebé invisible que mira sempre.

Decideix esperar que arribin els seus pares de la feina. No els avançarà res per telèfon. Engega el televisor i agafa el comandament a distància abans de tornar a la butaca; comença a fer zàping. Vol adormir-se, però la Sol arriba abans.

—I?

—Malament.

—Uuuuu... I ara, què?

—Jo què sé.

—Com a mínim no has de repetir curs. És una sort que el Pelle tingui un programa diferent.

—Psí.

—...

—Hi ha carn arrebossada.

—Ah! Molt bé, tu ja has dinat?

—Psí.

—...

—...

—Doncs res, me'n vaig a dinar.

—Perfecte.

—Si vols res...

—Sí, ja ho sé. Gràcies, però ara vull mirar la tele una estona. Així em preparo per quan arribi el pare.

—A mi em faria més por la mare...

—La mare ja s'ha quedat ben ampla. Ahir em va dir de tot.

—I el pare?

—El pare s'ho va guardar per a avui. Sembla que encara apostava una mica per mi.

—Quin rotllo. Se t'ha acabat el mòbil. I la Play. Serà el primer que et prendran.

—Ja ho sé...

La Sol se'n va a la cuina i en Nicolás es queda amb aquesta sensació d'aposta perduda. Pensa una altra vegada en la cara del pare: tristesa arrugues ulls boca barba. En la ràbia que podrà intuir-li al darrere del rostre. Imagina pupil·les amb flames ataronjades i deriva cap a altres objectes decorats amb flames ataronjades fins que recorda la seva col·lecció de cotxes Hot Wheels.

S'adorm.

En el somni, carreres agitades amb bicicleta es barregen amb éssers foscos i veus pujades de to. Distingeix un casc, llums que giren en un sostre amb miralls, un somriure que s'estira, es deforma, creix. Ell avança entre persones de la seva alçada o més baixes, arriba a un lloc clar on hi ha una noia asseguda. La mira. S'ajup per veure-la millor, per capturar la bellesa que se li endevina. Té por als ulls. Té els seus ulls.

Des del món arriba una veu. La veu de la seva germana l'arrenca dels somnis.

—Nico... Nico... la mare, al telèfon. Vol saber com t'ha anat.

En Nicolás s'aixeca. Més adormit que despert, continua veient els ulls de la noia. Gairebé no li veu la cara. Por als ulls. Mirant-se'l fixament, interrogant. Al cap de deu minuts ja no els veu. Però la impressió d'aquests ulls continua present, amagada, i es transforma en un record. Un record per ser identificat, descobert. Un record per mirar per última vegada i parpellejar.

Paula Bombara (Argentina, 1972) viu des que era molt petita a Buenos Aires. És bioquímica de professió, però des de 2004 es dedica en exclusiva a escriure tant ficció com no ficció i es dirigeix, especialment, al públic infantil i juvenil. Les seves novel·les *El mar i la serp* i *La chica pájaro* s'han inclòs a les llistes White Ravens 2006 i 2016 respectivament. El 2011 *Una casa de secretos* va guanyar el premi Barco de Vapor (Fundación SM). És directora de la reconeguda col·lecció de comunicació científica per a primers lectors *¿Querés saber?*, a EUDEBA, l'editorial de la Universitat de Buenos Aires. Escriu un blog que es diu *Desde mi cristal* on publica assajós, reflexions personals i ordeix art i ciència sempre que pot.

Títol original en castellà:

Solo tres segundos

Text de Paula Bombara

© 2010 Grupo Editorial Norma, Ciudad de Buenos Aires, Argentina

© del text: Paula Andrea Bombara, 2010

© de la traducció: Bel Olid Báez, 2017

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2017

C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: setembre de 2017

ISBN: 978-84-9975-891-6

DL L 1013-2017

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.